

14. szám.
 Aprilis 2-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
 jan.—mart. 1 fit 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatálnál és könyvársznál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A SZEGÉNY ÚJSÁGIRÓK.

No csak nincs oly elátkozott
 Mesterség, mint a mienk,
 Akkor van az aratásunk,
 Mikor más ember pihen.
 Vetünk minden évszakaszba
 S összes aratásunk haszna
 Aztán olyan, a milyen.

Szántóföldünk fél négyszög öl:
 Egy iv stemplis papiros,
 Abba mindenféle magot
 Nekünk elvetni tilos.
 Mert mindent olajba vetünk,
 Ez a mi szép keresetünk
 Hogy ne volna hát zsiros?

Akad ugyan a földünkre
 Néha egy kis jó trágya:
 Holmi csendes háboru hir,
 Ez az olvasók vágya.
 Mindig akad egy kis bomlás,
 Gondoskodik hol egy, hol más
 Hogy az Isten megáldja.

Hanem az az egy nagy hiba,
 Hogy akkor kötnek békét:
 Mikor szegény ujságiró
 Még nem kívánta végét.

Mikor virágzik a vetés,
 Mikor az előfizetés
 Ideje három négy hét.

Harmadéve Garibaldi
 Lövette meg a lábát,
 Mikor épen szétküldtük a
 Publikumnak az álbát.
 Lett is erre sovány termés,
 Még mi volt is, az a kevés
 Kapta magát, odább állt.

Tavaly előfizeteskor
 Lenótázták a lengyelt,
 Ez is mi tőlünk egy pár száz
 Kegyes olvasót elnyelt.
 Minden papir hizott belé,
 Minden remény ment föfelé,
 Csak a mienk szállt lejjebb.

Most meg hogy már a háboru
 Érdekessé kezd válni,
 Mikor épen magyarázuk
 Ez itt áll, az ott áll ni;
 Hát még aztán a francia?
 Beüt a konferenzia
 Megtudja ezt a publikum,
 Otthon marad a falukon
 S nem jön prenumerálni.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No iszen szip világban ilünk. Hogy milyen szip világban ilünk, azt mindig tutam; de hogy „ilyen“ szip világban ilünk, aszt soha se nem gondoltam volna.

Had kelete volna nekem tiz forint: mentem ipam uramhoz; mondok: csokolok a szivedet, tati, agyal nekem kölcsön a tiz forintot. — Szivesen, szivesen, mongya tatikam; de nincs itthon nalam, estire gyere el casinoba, majd od adok.

Tatikam megy azonal arendashoz, megszolitya: nem adhatna nekem a tiz forintot kölcsön? Miirt nem, miirt nem? alitya arendas; tüstint, tüstint, csakhogy nincs nalam; tesik elgyüni este casinoba, majd od adok.

Arendas szalad mingyart paphoz, — nagyon jo ember. — mongya neki ides tisztelendő ur, kelene nekem nagyon tiz forint, nem adhatna nekem kölcsön. Pap izz igen jo ember: meg nem tagadhátya kirisit; feleli; minden bizonyal adok, estire tesik begyüni casinoba, odaig előteremttem.

Azal gyün, tisztelendő atya — in hozam. Elmongya, menyire sürgető szüksige volna tiz forintra; agyak neki kölcsön. In izz igen jo ember vagyok. Isten neki, gondoltam, in mig varhatok szüksigeim fedezisivel, majd aszt a tiz forintot, a mit atyam uramtól kapom, odadok paphoz. Tesik csak elgyüni estire casinoba. Od meglesz.

Este aztan özseggyüvünk mind a casinoba.

In megszolitok atyafisagosan ipam uramat; tatikam, tugya, azt, a mit igirt. — Igen, igen, mingyar, mingyar. Ö meg szolya arendasnak: teczik tunyi azt, a mit regel kirtem. — Eczeribe, eczeribe; ugyan ides tisztelendő ur, ha el nem felejtete. — Tisztelendő ur nagy kirdisel tekinti ram szemeeivel. Utoljara kistülte a dologbol a circulus vitiosus, hogy az egizz faluba nincs tiz forint.

De köszönök in az ilyen világban az urasagirt!

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Kapari ur.

Vig jelenet az inséges szomorú esztendőktől.

Kapari ur különben normalis időkben igen jeles és barátságos férfiú; de mikor az embernek kukoriczája semmi sem terem, kukoriczakórója pedig, a mivel legalább télen át fűthetne, épen semmi; akkor köszönjük a barátságot.

Pedig hát volt vagy tizenkét sertésből álló magló csordája, melynek véghetetlenül nagyon kellett volna valami eledel, a min kiteleljen, de hát ha nincs.

Kínálta is azokat fűnek fának, oda adja olcsón; — persze mindennap kevesebbet ígértek érte; utoljára az ördögadta újságírók kínjukban kitalálták a *trichinokat*, akkor meg aztán ingyen se kellett senkinek.

Volt, a ki azt tanácsolta neki, hogy tegyen úgy velük, mint a hajótörtek a tengeren, mi-

kor az eleségük elfogy; huzzanak sorsot a disznók, a melyik feketét húz, azt a társai áldozzák fel éhségüknek.

No ez nem volt humanus tanács. A disznók is emberek: akarom mondani; az emberek is disznók.

Ennél jobb ötlete támadt Kapari urnak szüret felé. Rengeteg sok törkölye lett a borának. Elhatározá, hogy kitelelteti a serteshordó fenevadakat törkölyön és borseprűn. És a terv sikerült. Első nap, hogy a sertések jól laktak borseprűs törkölyvel, ugy elfeküdtek utána, hogy három napig nem lehetett beléjük lelket verni; harmadnap felébredtek, megint jól laktak törkölyvel, borseprűvel, megint aludtak három napig. Ilyenformán tökéletesen sikerült Kapari ur-

nak nem kiteleltetni, de kirészegekdedtetni az egész csordáját tavaszig. A bennük ejtett morális kárért az ő lelke legyen felelős.

Hanem annál sanyarubb rovat volt a fütőszer kérdése. Régi hirlapok okmányok önkényt, nem önkényt felajánltattak kemencei használatra, gyümölcsfák megnyesettek, seprülaboda, ráctövis gyűjtetett falmellől, utfélről kazalba, de csak úgy lehetett azzal kijönni, ha mentül takarékosabban bánnak a készlettel.

Ezért Kapari urnak nem volt semmi anynyira ellenére, mint ha valaki előtt ki kellett nyitni az ajtaját. Olyankor mindig kimegy egy forint ára meleg! Azért is kulcsal volt az becsukva mindig, s elébb kivallatta a koczogtatóval, hogy mit akar? hogy ha csak lehet, az ajtón keresztül végezzék el az ügyet.

Egyszer csakugyan ki kellett neki nyitni az ajtót; egy jámbor paraszt jött hozzá számadásokkal; azokat látni kellett. — No csak befrissen.

Kriminalis januárius lévén, a paraszt azon juhászbundástul állított be hozzá.

— Tyhü! Ördög bújjék a kend sarujába! mit jön hozzám be bundástul? Mennyi hideget behoz ezzel a pogány déczbundával, itt meg majd felszedi vele a sok meleget, s kiviszi magával.

— Hát inkább majd ott kinn hagyom. Szabodék a paraszt.

— Persze, hogy még egyszer nyissam érte az ajtót! Kellene?

— No hát majd levetem, s leteszem a földre, ott nem szed föl meleget.

Azzal aztán végezték, a mit végezhettek; Kapari ur egyre szidta a bundát.

A szegény paraszt alig is várhatta, hogy osonhasson ki a szobából.

A cigány segélye.

— No more, hát kaptál-e segélyt? kérdék az in-ségi segélyosztásból visszatérő cigányt.

— Segíjj, segíjj: micsoda segíjj? Egy kis meszely-ke liszt: aztán segíjj. Csak az Isten megengedje irnem, hogy az *üregék elögyíjjenek*, nem kell nekem akkor „segíjj.“

Egy percz mulva megint jön koczogtatni az ajtóra.

Kapari ur boszusan nyitja az ajtót, s beereszti a földi embert.

— Mi kell már megint.

— Megkövetem. Itt felejtettem a bundám. — Az biz ott maradt a szegletben. Most aztán nyakába kavaritá s áldta a házi gazdát mindenféle jókkal.

Most már Kapari ur csak akkora ajtót nyitott neki, hogy épen kicsúsztatott rajta bundástul, s menten zárta utána az ajtót.

Egy percz mulva megint kopogtatnak az ajtaján.

— Mi kell még?

— Hát megkövetem: — a bundám.

— Bundád a pokol! Hát nem elvitted a hátadon? bomlj meg.

— Igen is; de odatetszett csukni az ajtóhoz a végét.

Hát biz a bundának egyik szeglete oda volt csiptetve az ajtó közét.

— De isz én harmadszor ki nem nyitom a lelkednek se az ajtót.

— De hát, kérem alásan, nem mehetek el másképen a bundámmal: könyörge oda kinn a paraszt.

— Bánom is én. Maradj itt.

A paraszt dörömbölni kezdett.

— Ereszsen el hát nemzetes uram. Nem mehetek a bundámmal.

— No majd mingyárt megmutatom én neked, hogy elmehetsz: szólt Kapari ur, azzal fogott egy ollót, levágta vele a bundának bennszorult csücskjét. No már most Isten hírével.

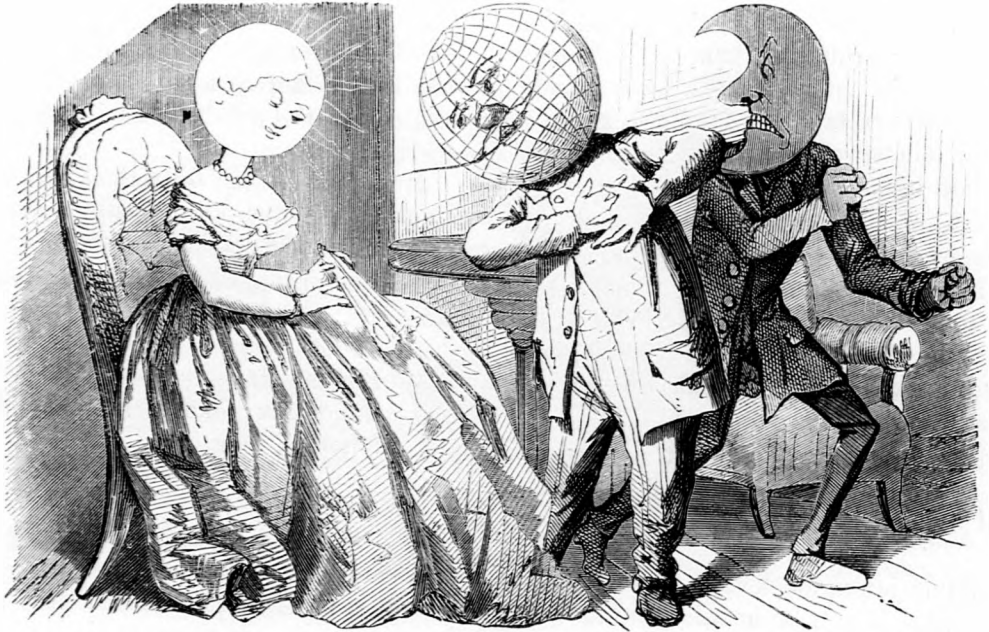
Igy őrizte meg a háza melegét ebben a keserves esztendőben.

K. M.

Nincs a viznek levi.

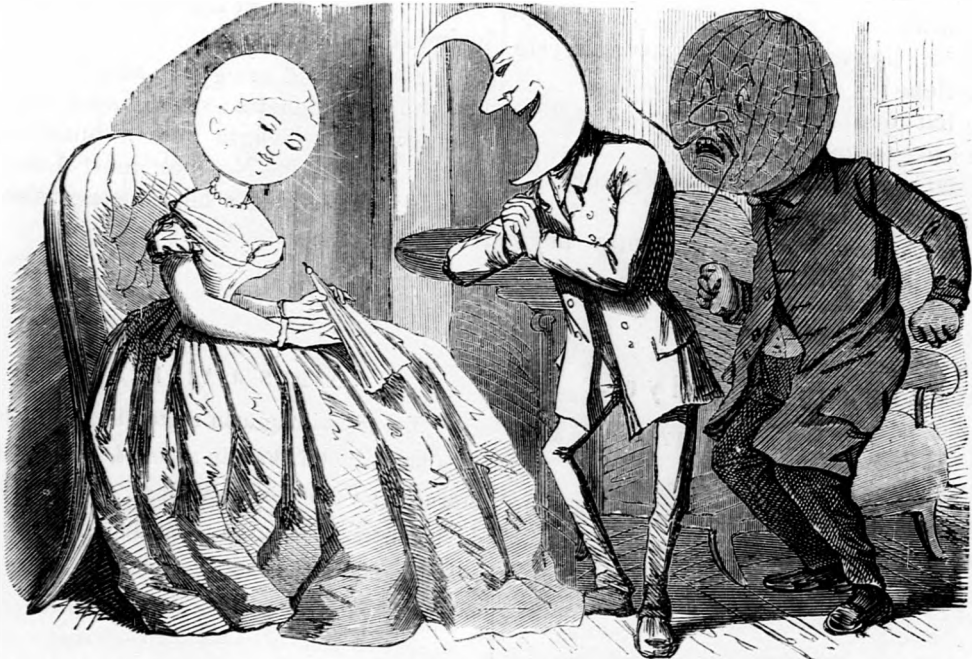
Meleg őszi nap után rögtön hideg éj állt be. Reggel a tanyás itatni akarván a marhát, előre kiküldte fiát megnézni: van-e víz a vályuban. — Ez a vályút teli, de tökéletesen befagyva találván, átkiált az istálló ajtajában álló atyjához: — „Édes apám! *nincs a viznek levi!*“

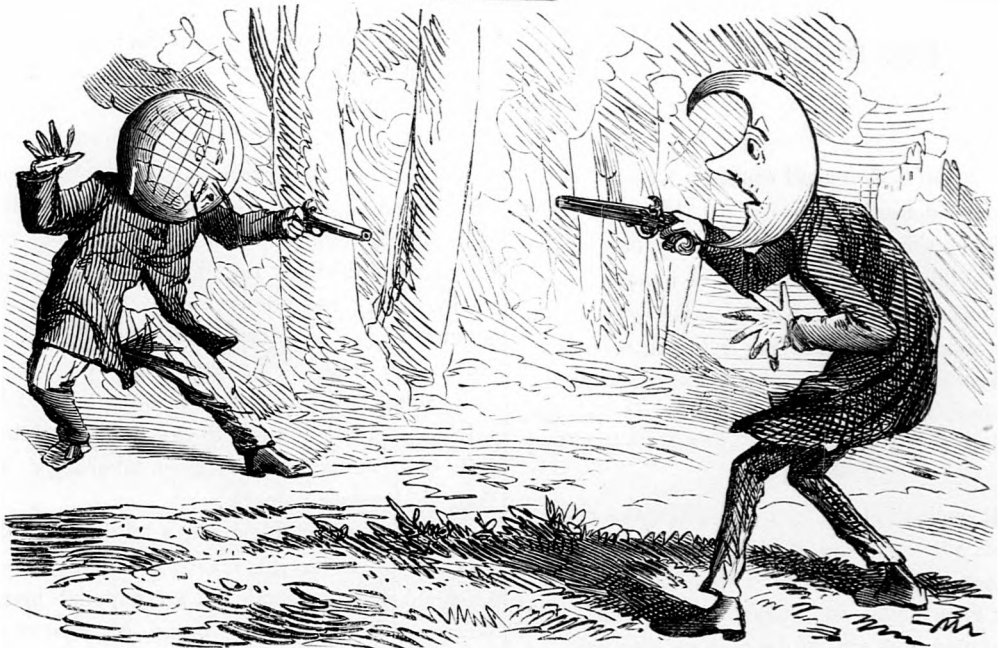
Párbaj két nagyon régi vetélytárs között.

Egy német tudós kisütötte „hogy a lebkövek (meteorok,) nem egyebek, mint vontesövü vulkánokból kilövöldözött bombák, mikkel a hold régi vetélytársát a földet lövöldözi.

„Tudniillik hogy a két vén bolond szerelmes, még mindig egyre udvarol a napnak ; hol egyik, hol a másik áll a társa elé s elfogja róla a világosságot.“

„Ezen aztán összevesznek, kihijják egymást párbajra, megtöltik vulkánjaikat s ötvenezer mérföld barriereről lönek, s azzal eleget tévén a becsületnek, ismét kibékülnek.“
A tatár hitte volna, hogy ilyen gentlemennek a hátán lakunk.

Az elítélt hordó

Történeti adoma.

Kortyondi úr különben derék vitéz ember volt, hanem egy napon nagyon elázott a szeszes ital féletől, úgy hogy az utcán találtak rá, horizontális állapotban, ismerőseinek nagy megbotránkozására.

Mikor aztán felocsudott, pirongatták, ugyan hogy tudott ilyen állapotba jutni.

— No ennek mind az a pálinkás hordó az oka! kiálta mérgesen Kortyondi; hozzátok fel azt a hordót.

Menten statariumot tartott a vétkes hordó fölött, ki urát meg merte *verni*; s egyhangulag föbe, azaz hasba lövetésre lön ítélve a vétkes, mely ítélet rajta, in facie loci, a hol a bűntény elkövetődött, ünnepélyesen végre is hajatott. — A historia nem jegyzé föl, hogy vajlon a meglőtt pálinkás hordó nem támadt-e fel újra halottaiból.

Egy új színpád.

A melynek előadásait reggeltől estig nézi minden ember és újságíró, de még eddig egy sem referált róla.

Ez a színpád a Marschall vendéglőjének kirakata.

Valóban érdekes előadások! Itt láthatja a laicus ember mindazon titkos nagyságokat, azon művészi remekeket, miket a nagy urak szoktak — enni.

A napnak minden órájában el van foglalva minden hely az ablak előtt; ott állnak a delnök mesze kirúgó krinolinnal a puttonyos asszonyok, hátukra vett páhollyal, kis diákok, alul furva helyet fejeik számára s kíváncsi dandyk, a publicum fején tul nyújtogatva nyakaikat.

Valódi szellemi élvezet: a mennyiben az ennivalókat csak az ablakon keresztül lehet élvezni.

Első nap, a színpád elejét elfoglalja egy óriási tengeri hal; nem tudom én, czápa, vagy micsoda: én tudom, hogy meg nem enném, ha csak az meg nem enne engem; de uraknak jó, olyan lapos, mint egy transzirtányér, s csakugy ragad a fényességtől, mellette két ismeretlen madár, olyan drága madár, a mi nek még a guanója is csemege! a háttérben valami átlátszó kocsonyából épült citadella, mely körül rózsaszín trikóba öltözött páros lábu külföldi kolbászkák készülnek ballétot járni. — A coulisák erdőt ábrázolnak óriási kártifolákból, miknek darabja egy tallér, s a világítás különféle színü palaczkok által eszközöltetik, mik közül egy e merész föliratot viseli nyakán: „*Két száz eszten-dős khinai likör, ára 100 forint.*“

Valaki vállamra üt; — egyike azon barátainak, a kik nem tudják kimondani az „r“ betűt.

„Se'vus, jó' eggel ba'átom! Mit ke'essz itt.

„Bámulok, mert ingyen bámulhatok.“

„Má' az igaz. Me't mostanság aká' hova fo'dul az embe', mindenütt megadóztatják. Én nem é'tem, ez az ö'ökös alföldi inség. Ma a bazá'ba kellene ötven fo'int, holnap a keny'osztóknak tiz fo'int, holnap után a műkedvelő p'ductio'a ötven fo'int, azután levesosztóknak husz fo'int. Minthogy mindegyiknek nem adhatok, tehát egyiknek sem adok. — Qu'est que cela, a mit itt bámulnak?“

„Egy messzelyes palaczk van ott kétszáz eszten-dős khinai likörrel; ára száz forint.“

„Diable! Ah. Impossible. So was ist noch nicht da gewesen! De má' ezt meg kell vennem. Se'vus, jó' eggelt!“

A mesés vénségü palaczk percz mulva lelép a színpadról.

A következő előadáson egy óriási rák foglalja el

a színpád elejét, mely ugy látszik: egészen az ő számára van átalakítva. Előtte testőrséget képez egy sor, hegyével szuronyszegezve álló — retek. Ha borsószemek volnának a fejeik, igen nagy borsóknak nevezhetnők; de a mi érdekessé teszi őket, az aláírás: „*római retek*“ Valósággal ama szentelt földből érkezett retek! Mero-de generalis napi parancsa folytán ültetett retek! csodaerővel felruházott retek! Képzelem, a ki ezekből ehetik, hogy megkönnyebbül tőle — az erszénye: a gyomra ugyan nem terhelődik meg általuk. — Hátrább rejtelmes árticsókák vannak gruppirozva, valyon hogy kell azokat megenni? A láttávolban egy fellegvár látszik pástétomból; mellette egy üteg Montebello; tudniillik, hogy ez nem az a francia tábornagy, hanem az a francia pezsgős palaczk.

A proscenium elején áll a tekintélyes rák; még eleven, és szokás szerint fekete. Csendesesen mozgatja két tapogató szarvát, a miről a köznép azt hiszi, hogy az bajusz; pedig hát az egy olyan extra organum, a mi a rákon kívül csak a szerkesztőknek van még, ez által tudják meg, hogy mihez kell az ollóval hozzányulni! Néha megemelint óriási ollóját, s nagyot tátint vele a levegőben; e mozdulatra egy a nézők közül megiramodik. Tartóztatják, hogy ne féljen. Az menti magát, hogy látni se szereti az ilyet. A rák megint ugy tesz, mintha csendesesen nyugalomba helyezné ollóját, azonban alattomban azon mesterkedik, hogy egy keze ügyében eső koppasztott demagog pulykának, a ki egész vakmerően ott sansculotteoskodik mellette, a nadrágtalan czombjába csikkenthessen vele egyet.

Másnap ugyanezt a rákot látjuk, de már megfőve. Most már egészen vörös. Az emberek bámulnak rajta: tegnap még fekete volt és ma már vörös; pedig hiszen megszokhatták volna ezt már a rákoknál. Ez úttal ki is van ragasztva a hátára, hogy mennyiért adják? Tizenkét forint! A szegény magyar „solo krebs“ beéri tiz krajczárral; ez már tizenkét forintra tartja magát! mint valami külföldi balletánczos. Hanem azért ennek is akadt gazdája, mert másnap már nem volt látható a színpadon.

Én egy indítványt teszek Marschall urnak: csináltassunk ülő helyeket a kirakat előtt s fizetessünk belépti díjt a közönséggel, s osztozzunk meg a bevételen. Mikor tengeri pókokat és chinai fecskéfészkeket fogunk fölléptetni, akkor felemeljük a néző helyek árait, s én majd előre hirdetem a hires vendégszereplők megérkezését az újságokban. Mind a ketten meggazdag-szunk utána.

Gourmandus Magnus.

Árlejtés a publicum kegyére.

A Családi Kör érdemdús szerkesztője veszedelmes egy indítványt talált szőnyegre hozni, azt hirdetően ki előfizetési felhívásában, hogy 1500-on felyül érkezendő előfizetői után ennyi meg ennyi tantiemet kész fizetni az alföldi inségeseknek. Erre a Nefelejts sokérdemű szerkesztője siet a maga offertjével amazt leconcurrálni, mondván, hogy ő sokkal jutányosabban kész felvállalni ezt a munkát; ő már 1400 után kínálkozik adni és sokkal nagyobb tantiemet. Felförmed erre a többi liferans! Az egyik szól: micsoda limitatiója ez a publikum kegyének? a másik szól, én elvállalnám hétszáz előfizetőért is, hogy a nyereségemet odadjam, a harmadik mond: ej ej ne tudja a publicum, a mit a balkéz adott; a negyedik esküszik, hogy lehetetlen így megállni; az ötödik nem ad nyereséget, mert árvalányokat kell tartani; a hatodik szól: magunk is olympusi szüikölködők vagyunk. A hetedik humbugnak mondja az egészet; — megharagszik erre a Családi Kör s levágja valamenynyt azzal, hogy kiszúr az asztalra hatvan forintot, mint már eddig érkezett nyereséget, s elküldi az alföldi szüikölködőknek. Már most erre nem lehet más replicát várni, mint hogy a polemiázó felek mindegyike túl ajándékozza a másikat; ha te ennyit adsz, én kétszer annyit! vagy pedig az egyszeri legátus adomája fog ismétlődni? Ki ismeri az egyszeri legátus adomáját? senki sem? no hát elmondom.

Egymás mellett ültek a templomban a legátus, meg a curátor, ünnepdélelőtt, mikor a pap prédikált. Közelgett a helypénzt szedő persely, melybe minden jámbor keresztyén szokott ejteni egy krajczárt. Azt a krajczárt pedig kiki előre kiteszi maga elé az asztalra, nehogy akkor kipkapkodjon érte, mikor már jön a persely. Curátor uram splendidus akart lenni, s kitett maga elé egy kétkrajczárost. Legátus uram erre kitett maga elé egy garast. — „No biz engem meg nem szégyenitesz“ gondolá magában a curátor, s kitett az asztalra egy fenekes sustágot. A legátus erre kitett maga elé egy ezüst ötkrajczárost. Curátor uram visszatromfolt a egy valóságos ezüst tizzessel. A legátus erre kitett egy huszast. A kurátor méregbe jött, elöhzott egy láziás tallért s várta, hogy mit csinál most erre a legátus? — Hát a legátus azt csinálta, hogy a mint a curátor a perzselybe csúsztatá a láziást, ő meg visszatette a zsebébe a huszast is, az ötöst is, meg a garast is, kivett helyettük egy kongó krajczárt s azt cseppenté a kegyelet erszényébe.

Attól tartunk, hogy ezt az adomát legalább a collegák aligha nem ismerik.

K. M.

Április dicsériája.

A tavasz első aprilist
Nagyobb költők veszik lantra,
Én majd csak a „többieket“
Magasztalandom „alantra.“

Sokan ráfognak szegényre:
Hogy ő vón' a *bolond hónap*,
Pedig látjuk az életben
„Bolondja van minden hónap.“ —

Benne Szent György . . . hurezolkodás!
— Kellemes a ki szereti, —
Kivált ha a butor marad —
Csak magad mégy belőle ki.

Az is irigyelt állapot:
Ha jó idő gondoltában
Budánk zálogba vágjuk, és
Atillázunk térdig hóban.

Ezek érdemlik . . . hát hagyján!
De a szelid kis ibolya
Völgy ölében illatozva
Mit véthetett hogy elfojtja?

Verőfényt leső hektikus
Kilézeng a levegőre,
Megesípi fogas április —
S kiviszik a . . . temetőre!

Ellenszenvezi a világ,
Soknak kell rá orrolnia,
Némely csupán az okért hogy
Mért másé Kalifornia!

Tizenegy társai között
Legkedvesebb ápril lenne:
Ha zsebébe mindnyájunknak
Egy egy hauptrefferkét tenne! —

Biczegő Dani.

(*Kutmérés.*) Hajdanában a h . . . si birót és esküdteket megszállta a kíváncsiság, valjon milyen mély lehet a falu kútja? s az egész előljárárság személyesen akarván a mérésben részt venni:

Erdős gerendát vetettek a kut felett keresztül, melyre a biró, mint legelső persona kapaszkodott, lábait a mélységbe eresztvén. A biró lábaiba egy esküdt, ennek lábaiba meg a perceptor kapaszkodott.

Biró gazda kezeit csuszni érezvén, leszól társaihoz:
— Vátét a picczélé, i musz spukká! (magyarán mondva: várjanak kendtek egy kicsit, hadd köpök a tenyerembe . . .) s a mint elereszté a gerendát, hanyat-homlok zuhant esküdtéstől, perceptorostól a mélységbe, a nélkül halásztatván ki, hogy megtudták volna a kút mélységét.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Olyan jó világot élünk, hogy még az is nagyon jó újság, ha semmi rossz újság nincs.

— — Nagyszerű concessiók adtak a lengyeleknek Varsóban! Megengedett nekik, hogy gyászolhatnak. Községek emberek 3 hónapig, urak hat hónapig viselhetnek gyászruhát, persze Waffenpász mellett. — (Természetesen úgy okoskodnak, hogy az úri ember gyászruhája tovább eltart, mint a szegény emberé. De hát a kinek nincs több annál az egy fekete ruhájánál?) Be kell neki krétázni fehérre. Az is meg van engedve, hogy a halottakat ki szabad kísérni; adókules szerinti rangfokozatban. A ki 1 rubel adót fizetett, azt 10 embernek szabad kikísérni, a ki 10 rubelt fizetett, azt 15-nek, a ki 100 rubelt fizetett, azt 20-rak; így fel egész 30-ig: az a non plus ultra. (Már azt hiszem, a lengyelek liberalisabbak lennének, ők megengednék a muszkáknak, akár az ország határáig kikísérjék egymást.)

— — (Valyon miért megy Galibády Angliába?) Tisztán pusztán nemzetgazdászati szempontok végett. Meg akarja tanítani lord Pámot, hogyan kell a caprériai krumpliból angol burgonyát készíteni.

— — Skandalum! Óriási skandalum! (Mi az a nagy skandalum?) Egy anglus miniszter most készíti a budgetet, a melyből kislül, hogy a mult esztendei bevételből számtalan milliók maradtak, érintetlenül a cassában. Élhetetlen miniszter! a ki még annyit sem tud elkölteni, a mennyit bevesz! Látszik, hogy rossz nevelése volt. Előtte a sok szép példa, s még sem okul rajtuk. (Képzelem, megmossák annak a fejét.)

— — Szultán ő felségét már megint kirabolták. Mindig mondták neki a miniszterei, hogy nagy rend van

Törökországban; a raják meg vannak nyugodva, a városokban rend uralkodik; míg egyszer saját magát is elfogták a zsványok az erdőn, mikor vadászott, elvették puskáját, óráját, erszényét. Most már aztán átláthatja, hogy bizony ott már csakugyan nagyra nőtt a rend.

— — Egy tavaly kivégzett lengyelre most mondja ki a varsói törvényszék, hogy a vád alul fölmentett Nem ő volt a gyilkos, hanem más. (Hogy tudatják vele az ítéletet?)

— — Ez csak valami! A muszka császár valami Essen városban a Rajna mellett olyan aczelágyukat öntet, még pedig 80 darabot, a melyek két mázsás golyóbisokat egy német mértföldre fognak hordani. (No ahhoz a munkához jókora kovácsműhely lesz szükséges.) Meghiszem azt. Olyan pajtában fogják azokat fabrikálni, a hol 50 legény, akarám mondani 50 gőzmasina dolgozik; ezután — ide hallgass! — három ezer mázsás pörölyökkel fogják kalapácsolni olyan üllön, a melynek súlya millió fontokba megy. Hallottál-e már ilyet? (De hogy hallottam; hanem azt is szeretném hallani, hogy azt a sok millió fontos üllöt, meg azokat a háromezer mázsás pörölyöket hány biliom fontos üllön kalapácsolták?)

— — Egy élelmes férfi hirdeti, hogy ő „életital” árul. Azt nem érteni belőle, hogy olyan embereknek való-e, a kik különben is élnek, vagy olyanoknak, a kik már meghaltak? Mert az elsőkre nézve egy kicsit fölösleges, az utóbbiakra nézve pedig nagyon fölösleges.

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS”

1864-ki ápril—juniusi évnegyedes folyamára.

Előfizetési díj: évnegyedre 1 frt 50 kr.
félévre 3 frt — —
év végéig 4 frt 50 kr.

Gyűjtőknek 10% levonás engedtetik.

Az előfizetési összegek alolirhoz utasítandók. Helyben előfizethetni **Emich Gusztáv** kiadó-hivatalában, Ferencziek-tere 7. sz. s minden könyvárusnál.

A jövő évnegyedben egy hosszabb szatirikus vigjátékot közlünk **Kakas Márton**tól, ezime:

„A hivatal viselő hölgyek.”

Korrajz a Jövő századból, Jankó rajzaival illusztrálva.
Pest, 1864. Martius hóban.

Jókay Mór,

az „Üstökös” kiadó-tulajdonosa és főmunkatársa.
(Ország-út 18. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: **JÓKAI MÓR.**

Felelős szerkesztő: **DIENES LAJOS.**

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott **Emich G.** magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: **Jankó.** — Metszi: **Pollák.**